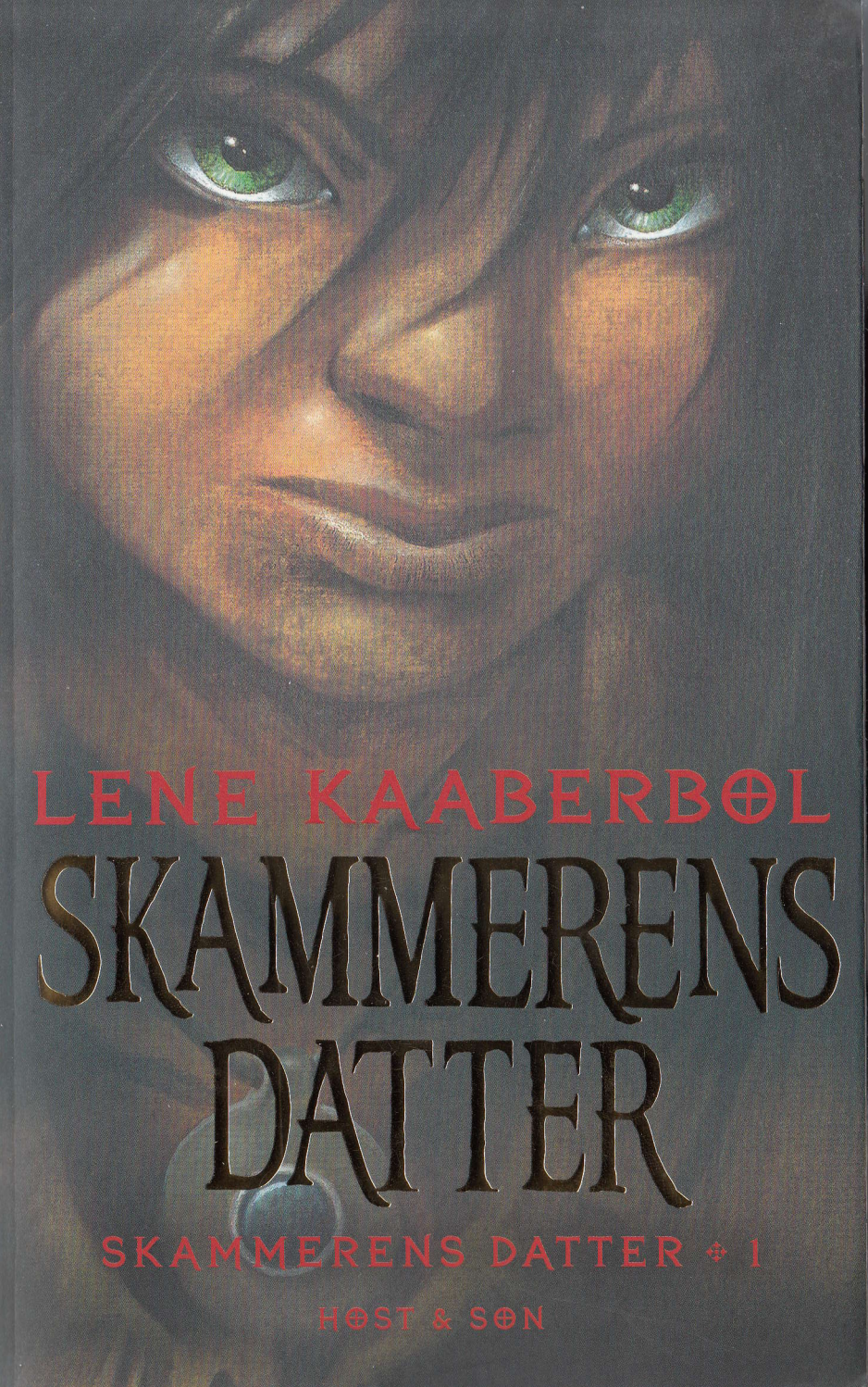

LENE KAABERBØL

SKAMMERENS DATTER

SKAMMERENS DATTER ✣ 1

HØST & SØN

ihjel. Så sender man bud efter Skammeren. For der er mennesker, der kan gøre onde ting uden at føle skam. Og der er mennesker, der kan skjule deres egen skam for sig selv og finde på en hel masse gode undskyldninger, indtil de tror, at de har været i deres gode *ret* til at gøre andre ondt. Men når jeg kommer ... så kan de ikke længere gemme sig. Så kan de ikke længere skjule, hvad de har gjort, hverken for sig selv eller andre. De allerfleste har skam i livet. Og møder jeg en af de ganske få, der næsten ikke har det ... så sørger jeg for, at de får det. For jeg har en gave, jeg har lært at bruge. En temmelig ualmindelig gave. Som du også har.«

»Jeg ville ønske, jeg ikke havde den!«

»Barn ... Det *er* svært, og det er så tidligt, du er vågnet. Jeg kunne ønske for dig, det var sket lidt senere. Men der er brug for vores gave, og derfor kan jeg ikke være rigtig ked af, at du har den.«

»Heller ikke, når det betyder, at jeg aldrig får nogen venner? Og at ingen normale mennesker kan se mig i øjnene?«

Hun trak mig ind til sig og vuggede mig lidt frem og tilbage. »Det er ikke, fordi de ikke *kan*. De har bare ikke lyst. Du får dem til at huske alt det, de ellers helst vil glemme. Alt det, de skammer sig over.« Hun strøg en valle-klistret hårlok væk fra min kind. »Men du skal bare være tålmodig. Før eller senere møder du én, der tør se dig i øjnene. Og så er du heldig ud over alle grænser. For den, der kan se en Skammer åbent i øjnene, er et helt særligt menneske og den bedste ven, du overhovedet kan have.«

»Det bliver nok ikke Cilla,« sagde jeg dystert.

Mor lo. »Nej,« sagde hun. »Det tror jeg heller ikke.«

MANDEN FRA DUNARK

Det var blæst op, og vinden rev i skodderne, så de klaprede. Mor hentede den store balje ned og stillede den foran ildstedet i køkkenet, så jeg endelig kunne blive både ren og varm. Mens jeg vaskede mit klistrede hår, spekulerede jeg på, om vi nogensinde fik stanken af valle helt ud af mit grønne uldslag. Jeg kunne jo ikke vide, at det snart ville komme til at lugte af værre ting – og at jeg til den tid ville være revnende ligeglad.

Vi spiste aftensmad, og mor gav os lov til at stege æbler i ildstedet som dessert. Snart bredte der sig en krydret og dejlig duft i hele køkkenet, og jeg begyndte at føle mig lidt bedre tilpas. Alt var næsten som før. Næsten, men ikke helt - mit nye tinsmykke slog tungt og fremmed mod mit bryst, hver gang jeg bevægede mig, og mindede mig om, at min lærlingetid var begyndt.

»Hvad skete der med dig i dag?« spurgte Davin.

»Jeg fortæller dig om det i morgen,« sagde jeg og trak mors gamle blå sjal tættere sammen om skuldrene. »Jeg orker ikke lige nu.«

Davin sagde ikke mere. Han nikkede bare. Det er en af de gode ting ved Davin – indimellem kan han faktisk godt finde ud af at holde sin mund på de rigtige tidspunkter. Bæst, vores store, grå ulvehund, snorksov på kludetæppet foran ilden, og Melli var krøbet op på skødet af mor.

»Fortæl om Vinterdragen,« bad hun.

»Ikke nu, Melli.«

»Hvornår så?«

»*Måske* når du skal til at sove. Hvis der ikke bliver for meget vrøvl med dig inden.«

Mor sad på bænken ved bordet og skrev sirlige sedler til de flasker og glas, hun havde fyldt den dag. Æblemost og pæresaft, hyldevin og hyben stod i lange rækker på køkkenbordet og ventede på hver sin etiket.

Bæst løftede hovedet og gav et lavmælt »Vrruf!« fra sig. Det bankede på døren.

Vi sad alle sammen helt stille et øjeblik, bortset fra Bæst, der sprang op og gik på stive ben hen mod bagdøren. Så sukkede min mor og lagde pennen fra sig.

»Rolig, Bæst. Og Davin, luk bare op,« sagde hun, og min storebror Davin gav mig sin æblepind og rejste sig.

»Hvorfor kan de ikke bare nøjes med at komme om dagen,« brummede han irriteret.

»Davin!«

»Jaja, jeg er på vej.«

Jeg havde halvvejs ventet, at det var Cillas far. Men den mand, der trådte ind i vores baggang, da Davin lukkede op, havde ingen af os set før. Det var der nu ikke noget nyt i – der kom så mange fremmede til min mor. Nogle gange kom de, fordi de havde brug for en klog kone, der kendte til urter og lægemidler til sindet og til kroppen. Andre gange, sjældnere heldigvis, var det en Skammer, de kom for at hente.

»Fred i huset,« hilste manden og skævede til Bæst, der gik ham næsten til livet.

»Og fred med dig,« svarede min mor. »Kom bare ind i varmen. Han gør ikke noget.«

»Tak,« sagde han og slog hætten tilbage. »Men det haster. Hvis ellers du er Melussina Tonerre.« Hans ansigt så blegt og sammenbidt ud, og tjavser af hans sorte hår klistrede vådt til panden. Han lignede en mand, der havde redet hårdt og længe.

»Det er jeg. Og dit navn?«

»Det er ikke i mit eget navn, jeg kommer,« sagde han uden helt at møde hendes blik. »Jeg bringer bud fra Dunark.«

Sendebuddet kunne nok ikke se det, men jeg vidste, at mor blev stiv og anspændt som en fjeder, da hun hørte de ord. Dunark ligger helt ude ved kysten, og fra Dunark til Birkene er der et pænt stykke vej. Så langt ville han næppe være nødt til at komme, hvis det var en lægekone, han havde brug for. Og en Skammer tilkalder man kun, når nogen har begået en forbrydelse.

»Lad mig se,« sagde hun.

Manden fra Dunark gjorde et aflangt læderetui fri af bæltet og rakte det til min mor. Jeg kunne se byen Dunarks mærke, en ravn med en bølge under, på det røde laksegl, der holdt etuiet lukket. Mor brød seglet og trak en papirrulle ud af etuiet. Hun glattede den ud og holdt den frem i lyset, så hun kunne læse, hvad der stod. Olielampens bløde skær skinnede på hendes blanke, rødbrune hår og på de smalle, lange hænder, der holdt om papiret. Kun hendes ansigt var i skygge.

»Jaså,« sagde hun omsider. Hendes stemme havde en hård klang, som om hun måtte anstrenge sig for at den ikke skulle ryste. »Jamen, så må vi vel hellere tage af sted.«

»Nej!« skreg Melli og hagede sig fast i mors ærme. »Du lovede ... du lovede at fortælle om Vinterdragen.« Hun begyndte at græde, og jeg vidste godt, at det ikke kun var over dragehistorien. Melli er bange, når hun skal sove, og mor ikke er der. Især når det blæser, så det knager og knirker i huset.

»Sschh, lille skat,« sagde mor og lagde armene om Melli og vuggede hende lidt, omtrent som hun havde gjort med mig tidligere. »Davin fortæller den. Og når du vågner i morgen tidlig, er jeg sikkert allerede hjemme igen.«

»Han gør det ikke lige så godt som dig!«

»Han gør det faktisk bedre. Nu må du være stor. Se på Dina. Græder hun måske?«

Nej, det gjorde jeg ikke. Men efter den dag, jeg havde haft, følte jeg mig nøjagtig lige så lille og bange som Melli og havde lyst til at trykke mig ind til mor og holde fast i hende og tude så længe, at hun ikke tog af sted. Jeg gjorde det bare ikke. For jeg var næsten elleve år gammel, og jeg vidste, at mor *skulle* af sted, og at hun hadede det og ville have gjort næsten hvad som helst for at blive hos os og putte Melli og fortælle om Vinterdragen, der ikke kunne sove om sommeren.

»Kom, Melli,« sagde jeg. »Jeg tror dit æble er klar nu. Vil du have honning på?«

Heldigvis er Melli en værre slikmund. »Masser af honning,« sagde hun. »Og syltetøj i midten.«

Jeg så på mor, og hun nikkede. »Syltetøj i midten,« sagde hun. »Men husk at rense tænderne bagefter.«

»Må Bæst sove hos mig?«

»Ja.«

»I sengen?«

»Ja, i sengen. Dina, giv ham en tur med børsten først.«

Hun rejste sig, tog det pæne, sorte sjal fra krogen ved komfuret og bandt det om skuldrene. Davin stod klar med mors tykke vinterslag.

»Det er koldt,« sagde han. »Bliv natten over, hvis vejret er slemt. Vi klarer os.«

»Tak,« sagde hun. »Det ved jeg, I gør. Men jeg vil nu hellere hjem.« Hun gav ham et knus. Han var faktisk lige så høj som hende nu, kunne jeg se. Samme rødbrune hår. Samme slanke skikkelse med smalle hænder og fødder, næsten feagtigt slanke. Melli og jeg var mere firkantede og klodsede i det, syntes jeg. Mor kaldte det »robust« og sagde, at der var styrke og jordnærhed i os. Men jeg ville nu hellere ligne en skov-fe ligesom hende. Og hvem havde egentlig bestemt, at mit hår skulle være sort og stridt og glansløst som halen på en hest? Når jeg nu absolut skulle arve hendes forbandede gave, hvorfor fulgte der så ikke bare lidt af det kønne med?

»Godnat, lille skat,« sagde mor og kyssede Melli på kinden. Melli rakte en honningklistret hånd op og tog mor om halsen. Hun var længe om at give slip, men selv Melli vidste, at det ikke nyttede noget at blive ved med at klage sig. »Kom hjem med det samme,« sagde hun med munden fuld af honningæble. »Lige så hurtigt du kan.«

»Lige så hurtigt Blis kan rende,« lovede mor og smilede. »Godnat, Dina.«

Hun gav mig et knus, og jeg kunne mærke, at hun rystede en lillebitte smule. Jeg så på papiret, som hun stadig holdt i hånden.

»Er det slemt?« spurgte jeg, så lavmælt at Melli ikke kunne høre det.

»Det ser slemt ud. Men lad os nu se.«

»Skal jeg tage med? Jeg mener ... nu hvor jeg er din lærling og alting?«

Hun rystede på hovedet. »Nej. Du har oplevet nok for i dag. Og du skal have lov at starte med noget, der er lidt mindre ... alvorligt end det her.« Hun kyssede mig på håret. »Pas godt på hinanden.«

Bæst logrede og hvinede og tiggede om at komme med, men hun tog ham om hagen og så ham ind i de gule øjne.

»Bliv her,« kommanderede hun. »Og pas på mine børn!«

Vores store hund peb, og halen holdt op med at logre og hang slapt ned. Men han prøvede ikke på at løbe med, da manden fra Dunark holdt døren åben for min mor og fulgte efter hende ud i regnen og aftenmørket.

*

Vi vaskede honningklisteret af Mellis ansigt og fingre, hjalp hende med at rense tænderne for hindbærkerner og fik hende til at skylle munden med myntevand. Jeg børstede Bæst, mens Davin fortalte historien om Vinterdragen. Da Melli var faldet i søvn med Bæst i fodenden af alkoven, sad Davin og jeg længe oppe og snakkede, og det endte med, at jeg alligevel fortalte ham om Cilla.

»Cilla er en dum gås,« sagde han fast. »Hvis du fik hende til at skamme sig lidt, er det kun godt. Selv hendes brødre synes, hun er ved at være lidt for slem.«

Det meste af tiden var jeg glad for at have Davin som storebror. Når han altså ikke lige drillede mig eller hundsede med mig. Og den aften, hvor mor var væk, og det stadig blæste og regnede udenfor, var det vældig trygt og rart, at han

var der og var femten år og næsten voksen. Først da ilden var brændt ned til grå og røde gløder, gik vi i seng, i samme alkove som Melli og Bæst, både for varmens og for selskabets skyld. Jeg lå i mørket og lyttede til vinden, der gradvist døde hen. Regnen var også holdt op med at tromme mod taget og skodderne. Hvis det holder tørvejr, rider mor nok tilbage allerede i nat, tænkte jeg, lige inden jeg faldt i søvn. Men da vi vågnede næste morgen, var hun stadig ikke kommet hjem.

DRAKAN

Vi stod op næste morgen og prøvede på at lade, som om alting var helt almindeligt. Davin gik ud og slog skodderne fra. Det var stadig overskyet, men ellers roligt vejr. Jeg hentede vand ind fra pumpen i gården, tændte op i ildstedet og lavede havregrød. Melli ville have honning i grøden.

»Du fik honning nok i går,« sagde jeg. »Du bliver til en stor, tyk honningbjørn.«

»Jeg er ikke tyk,« sagde hun. »Jeg er bare fin!«

Det var faktisk rigtigt. Der var noget blødt og fint og skinnende over Mellis buttethed, som fjerene på en due eller pelsen på en kattekilling. Hendes hår var blankt og glinsende rødbrunt ligesom mors og Davins, måske bare lidt mere rødt end brunt. Jeg var den eneste i familien, der havde hår som en hest.

»Det kan godt være,« sagde jeg. »Men vi skulle jo gerne have honning nok til hele vinteren.«

»Mor giver mig altid en skefuld!«

»Det passer ikke – « begyndte jeg, men Davin afbrød mig.

»Lad hende få den honning,« sagde han. Han stod ved vinduet og kiggede ud på vejen.

»Davin ...«

»Hold op med at være så streng ved hende, Dina.«

»Det er ikke det ...« Jeg så på hans trætte ansigt og den

måde, han holdt armene på, krydset over brystet, som om han frøs. »Har du det godt?«

»Jeg har det fint. Men jeg er sulten. Er den grød snart klar?«

Jeg vidste, at han var bekymret for mor. Men jeg lod som ingenting og øste bare havregrød op og gav Melli en stor skefuld honning i sin.

»Det holdt op med at regne i nat,« sagde jeg stille til Davin.

»Ja,« sagde han. »Og det blæser heller ikke længere.«

Vores øjne mødtes hen over køkkenbordet, men vi sagde ikke mere.

»Her,« sagde jeg og rakte honningskeen til Davin. »Vi kan nok alle sammen godt trænge til lidt sødt.«

*

Hen ad middagstid brød solen gennem skyerne, og mor var stadig ikke kommet. Vi havde fodret gederne, hønsene, duerne og kaninerne og samlet alle de æbler op, vinden havde blæst ned fra træerne i frugthaven bag huset. Mit grønne slag var næsten tørt og lugtede kun svagt af valle.

»Hvor er mor?« sagde Melli. »Hvorfor tager det så lang tid?«

»Jeg ved det ikke, Melli.«

Melli begyndte at småklynke. »Jeg er bange,« sagde hun. »Hvor er mor?«

»Ved du hvad,« sagde jeg og tog hende i hånden. »Nu tager Davin dig med hen i smedjen til Rikert og Ellyn. Så kan du lege med Sal og Tenna, til mor kommer tilbage.«

Melli lyste op. »Tror du, Ellyn bager kage?«

»Måske,« sagde jeg. »Det gør hun i hvert fald tit, ikke?« Og smedens kone havde en svaghed for Melli og hendes store, grønne øjne.

»Går du ikke med?« spurgte Davin. Jeg rystede på hovedet.

»Det er bedst, at en af os bliver her. Og det er også lettere for jer, hvis jeg ikke er der.«

»Rikert er ikke bange for dig,« indvendte min storebror.

»Måske ikke bange, nej. Men han ser mig aldrig helt i øjnene. Og ... efter det i går er det måske klogest, at jeg holder mig væk et stykke tid.«

»Det er da ikke nogen løsning,« sagde han og så både bekymret og irriteret ud.

»Det kan godt være,« sagde jeg. »Men jeg bliver altså her.«

Da Davin og Melli var forsvundet rundt om hjørnet af hønsehuset, hentede jeg æblekurven og satte mig på bænken foran brændeskuret og skrællede æbler. Solskinnet og frugtlugten fik sultne hvepse til at sværme omkring mig, gul-sorte og arrige. Man skulle se sig for, hver gang man tog om et æble. Det meste af hønseflokken kom pilende og gav sig til at kagle og hakke og slås om skrællerne. Bæst lagde sig i en solskinsplet ved siden af bænken, sukkede tungt og lod hovedet synke ned på forpoterne. Da han var hvalp, kunne vi ikke få ham til at lade være med at snappe efter hvepse og bier, men efter at han var blevet stukket tre-fire gange, havde han lært det. Pludselig løftede han hovedet igen og vruffede. Jeg så hen mod hønsehushjørnet. Davin kunne da ikke være tilbage allerede? Så hørte jeg lyden af hovslag ude fra vejen, og lettelsen skyllede gennem mig. Mor var hjemme igen.

Bæst rejste sig og knurrede. Og begyndte at gø, øredøvende højt og vredt, så forskrækkede høns flagrede til alle sider.

Lettelsen forsvandt. Bæst var ikke en hund, der gøede meget. Og han ville under ingen omstændigheder gø ad mor og Blis. Altså var det en fremmed, hvis hovslag jeg havde hørt. Måske bare en tilfældig rejsende, der havde ærinde i Birkene eller oppe i Højlandet.

En høj, sort hest kom til syne ude på vejen. Dens rytter så også høj og mørk ud i sort lædertøj og mørkeblå kappe. Han holdt hesten an og kastede et blik på Bæst, der stadig gøede som en rasende. Så drejede han hovedet og så på mig.

»Er det her Skammerens gård?« spurgte han. Den sorte hest fnøs ad Bæst og slog advarende med forbenet, så det gnistrede fra dens jernsko.

»Ja.« Jeg rejste mig op og tørrede det værste af æblesaften af i forklædet. »Men Skammeren er her ikke lige nu.«

»Nej, det ved jeg,« sagde han og gav et let ryk i tøjlerne. Den sorte holdt op med at slå med forbenet, men jeg tog for en sikkerheds skyld fat i Bæsts halsbånd. »Men du er hendes datter, tror jeg?«

»Ja. Dina Tonerre.«

Han svang sig ned fra den sorte og tog et par skridt hen imod mig. Bæst viste tænder og rykkede i halsbåndet, så jeg næsten ikke kunne stå fast.

»Rolig,« hvislede jeg ad ham. »Sæt dig!«

Bæst satte sig modvilligt. Hele den lange, grå hundekrop var spændt, så det dirrede i musklerne. Hvorfor var han så hidsig? Var det, fordi mor ikke var der? Den fremmede stoppede op og kiggede lidt på det tandsæt, Bæst sad og viste

frem. Så vendte han atter blikket mod mig. Og selvom han var ganske tæt på nu, så han mig lige i øjnene.

Det gav et sært lille sæt i mig. Hans øjne var blå, mørkt blå som en nattehimmel. En kold, klar nattehimmel. Og de mødte mine uden at flakke eller vige. *Den, der kan se en Skammer åbent i øjnene, er et helt særligt menneske,* havde mor sagt. *Og den bedste ven, du overhovedet kan have.* Betød det, at den fremmede her var en ven? Eller kunne blive det? Jeg kiggede pludselig ekstra interesseret på ham. Han havde ikke skæg, hverken på hagen eller kinderne, ja, ikke engang et overskæg. Det havde ellers de fleste mænd, jeg kendte. Hans ansigt var helt glat, næsten som et barns. Alting var smalt på ham, både næsen, læberne og hagen. Det var svært at sige, hvor gammel han var, for selvom hans hud var så barneglat, var der noget ved udtrykket og øjnene, som fik ham til at virke uendelig meget ældre end for eksempel Davin eller Tork, møllerens ældste søn.

»Jeg har en besked fra din mor, Dina,« sagde han. »Hun har brug for din hjælp.«

Den kolde fornemmelse, jeg havde haft, da Davin og jeg så på hinanden ved morgenbordet, var pludselig tilbage, endnu stærkere end før.

»Hvorfor det?« spurgte jeg, og min stemme lød lille og ensom og forskræmt.

»Det må hun hellere selv fortælle dig,« sagde han. »Men hvis du ikke er bange for at ride på en stor hest, kan jeg tage dig med nu med det samme. Og du er ikke bange – vel?«

»Nej,« sagde jeg, selvom den sorte var større end nogen anden hest, jeg nogensinde havde siddet på. »Men jeg er nødt til at lægge en besked til min bror.«

»Din bror? Hvor er han da?«

»Hos smeden,« sagde jeg. »Det varer nok lidt, inden han kommer tilbage.«

Jeg tænkte slet ikke på at nægte at tage med ham, selvom han var fremmed, og Bæst knurrede ad ham. Jeg stolede på ham. Hvordan kunne jeg andet, når han stod dér og så mig i øjnene, som ellers kun min familie kunne det? Og måske havde mor alligevel bestemt, at min lærlingetid skulle begynde med det, der var sket i Dunark – hvad det så end var.

Jeg lukkede Bæst ind i køkkenet. Så snart jeg slap ham, begyndte han at gø igen og hoppede op og satte poterne på kanten af den nederste halvdør. Det hjalp ikke, at jeg tyssede på ham. Jeg vaskede hænderne under pumpen og tørrede dem af i forklædet og gik ind for at skrive en besked til Davin. Jeg skriver pænt. Så pænt, at mor nogle gange lader mig hjælpe med etiketterne til de glas, krukker og flasker, vi har stående i bryggerset. Og det er ikke lige meget, om der står baldrian eller belladonna på sedlen. Nogle af de ting, mor bruger, er farlige, hvis man giver dem i forkerte mængder eller til den forkerte patient.

»Hvor skal vi hen?« råbte jeg ud til manden, der stadig stod med sin hest ved tøjlen og ventede ude i gården. »Dunark?«

»Ja,« svarede han. »Dunark.«

Så jeg skrev til Davin, at der var kommet bud fra Dunark, at mor stadig var dér og havde brug for mig. Måske var det bedre, hvis han og Melli blev hos smeden i nat. Kærlig hilsen Dina. Jeg foldede beskeden sammen og skrev Til Davin udenpå og lagde den midt på køkkenbordet, hvor han ikke

kunne undgå at se den. Så tog jeg mit nyvaskede slag på, kommanderede Bæst op i kurven og gik ud i gården igen.

Den sorte hest så meget stor ud, men den fremmede løftede mig op, som om jeg ingenting vejede, og anbragte mig, så jeg sad sidelæns ligesom de fine damer. Det var selvfølgelig pænere end at hive op i skørterne og sidde overskrævs, som jeg plejede, men også sværere. Det gav mig en fornemmelse af at være ved at glide ned hele tiden. Han lagde armen om livet på mig og holdt mig fast og styrede alligevel let hesten med sin ene, frie hånd.

»Jeg ved stadig ikke, hvad du hedder,« sagde jeg lidt nervøst.

»Drakan,« svarede han bare og gjorde sig ikke den ulejlighed at fortælle, om det var et fornavn eller et efternavn. Så lod han hesten springe an i en let galop, og jeg fik nok at gøre med bare at blive hængende. Men selv da vi var kommet et godt stykke ned ad vejen, kunne jeg høre Bæst gø og gø og gø, som om han aldrig havde tænkt sig at holde op.

DRAGEGÅRDEN

Dunark var en gammel fæstning, der lidt efter lidt var blevet til en by. Den lå på en enorm klippeblok, der ragede højt op over det flade land rundt omkring, som om en eller anden kæmpe havde moret sig med at kaste en bjergtop ned midt på flodsletten. Den sene eftermiddagssol glitrede i flodløb, indsøer og sandbanker og i havet, som man lige akkurat kunne se. Men Dunark-klippen stod sort og firkantet med skarpe kanter og så mærkeligt frygtindgydende ud.

»Har du været her før?« spurgte Drakan, der ellers havde været tavs under hele turen.

»Én gang,« sagde jeg. »Med min mor. Men da kom vi ind gennem porten dér.« Jeg pegede på Østporten, som var den man kom til, hvis man bare fulgte Dunark Landevej.

»Vi rider om til en anden port,« sagde han. »Det er hurtigere.« Han havde styret den langbenede, sorte hest væk fra Landevejen for et stykke tid siden og fulgte nu en mindre vej, ja, nærmest kun en sti. Den sorte havde allerede flere gange måttet vade gennem smalle kanaler og lavvandede indsøer, fordi der ikke var nogen broer her. Jeg håbede, Drakans genvej virkelig var hurtigere, for jeg glædede mig kolossalt til at slippe ned på mine egne to ben. Jeg havde ondt i enden og også i ryggen af at sidde så uvant skævt og sidelæns på hesten.

Drakans port var meget mindre end Østporten. Den blev heller ikke brugt så tit, kunne man se. Brændenælder og tidsler voksede tæt omkring stien, og hængslerne peb, da portvagten lukkede op. Han hilste kort på Drakan og lukkede porten efter os igen.

»Alt roligt?« spurgte Drakan.

»Ja. Indtil videre.«

Drakan nikkede og sporede den sorte hest videre, ind gennem en smal gang mellem gamle, smuldrende borgmure. Der var så trangt, at mine støvlesnuder indimellem strejfede murværket, og nogle steder var der ligefrem bygget hen over vejen, så den pludselig blev til en tunnel. Jeg kunne ikke lide det. Jeg følte, jeg blev lukket inde, og jeg kunne ikke forstå, at den sorte hest kunne tage det så roligt. Heste hører trods alt til på åbne marker, ikke i gange og skakter. Når man overhovedet kunne se himlen, var det højt, højt oppe, og selvom eftermiddagssolen fangede det øverste af murværket, nåede den aldrig ned til bunden af skakten. Her var der bare dunkelt, fugtigt og koldt. Alligevel gik vejen hele tiden opad i skarpe sving og knæk, op mod toppen af Dunark-klippen, hvor både Dunark Borg og Dunark By lå. Da jeg var i Dunark med min mor første gang, havde jeg været en lille smule bange, fordi jeg ikke var vant til Østportens mylder af mennesker og dyr, vogne og boder. Det her var fuldkommen anderledes – på hele vores vej fra porten til borgen mødte vi ikke et eneste menneske ud over portvagten – men jeg syntes ikke spor bedre om det. Tværtimod.

Omsider kom vi til endnu en port og endnu en vagt, som hilste på Drakan og lukkede os ind i en gård, hvor jeg trods alt følte, jeg kunne trække vejret ordentligt uden at støde på

mure på begge sider. Drakan råbte, og en mand kom ud og tog den sortes tøjler. Jeg lod mig taknemmeligt glide ned på jorden. Det ene ben var halvvejs følelsesløst, så jeg stod lidt usikkert. Men Drakan tog min arm.

»Denne vej, Dina,« sagde han og styrede mig over mod en stentrappe, der forsvandt ned i jorden og endte ved en dør med tunge, sorte jernbeslag. Bag den ventede en lang kældergang, en trappe mere, en ny gang ... Man kunne hurtigt fare vild et sted som her, tænkte jeg. Til sidst standsede Drakan op ved en gitterport.

»Vent lige her et øjeblik,« kommanderede han, tog en nøgle frem af bæltet og låste sig ind gennem porten. Han lukkede den omhyggeligt bag sig og forsvandt ud af syne. Jeg stod lydigt og ventede. Her lugtede underligt – lidt af dyr og lidt af et eller andet råddent. Måske var vi tæt ved staldene? Men heste lugtede ikke sådan. Jeg prøvede at kigge gennem gitteret, men kunne ikke se ret meget andet end en gang og nogle flere tremmer længere fremme, og måske en smule sollys – eller var det bare fakler? Der lød et bump og nogle underlige hvæsende, slæbende lyde derindefra. Så kom Drakan tilbage og holdt gitterporten åben for mig. Han havde bevæbnet sig med et spyd, der var længere end han selv var.

»Hvad er det her for et sted?« spurgte jeg uroligt.

»Dragegården,« sagde han kort. »Hold dig tæt til mig, så sker der ingenting.«

»*Dragegården?*« Der gik rygter om Dunark-Borgens dragegård. Rygter om skællede uhyrer, der kunne æde voksne mænd uden besvær. En ti-årig pige ville sikkert bare være en lille, lækker dessert.

»Tag det nu roligt, jeg er vant til dem. Hold dig til mig. For du vil vel gerne se din mor?«

»Ja ... men, er der ikke en anden vej? *Skal* vi gennem ...«

»Ja. Og kom nu, jeg har lige fodret dem, så de har andet at tænke på end os.«

Han gav mig ikke tid til at protestere mere. Han tog så hårdt fat i min arm, at der ikke var andet at gøre end at følge med gennem den næste gitterport også.

Jeg stoppede brat op, da jeg fik øje på den første. Den var ikke så stor, som jeg havde frygtet, for i mine onde drømme var drager store som huse. Men den var noget, der var meget værre end et mareridt. Den var *virkelig*. Lavere end en hest, men næsten tre gange så lang. Skællet som en slange. Tykke, krumme ben med lange kløer. Gule øjne og et langt, fladt hoved. Og fra munden dinglede en luns blodigt kød, der engang havde været bagbenet på en kalv. Lidt længere væk var fem andre uhyrer ved at rive resten af kalven i stumper og stykker. Og dem skulle vi forbi!

»Nu, Dina! Stille og roligt,« sagde Drakan og begyndte at gå fremad uden at slippe den nærmeste drage af syne. Den åbnede gabet halvt og hvæsede ad ham, og en tung og råddden lugt slog os i møde. Jeg klyngede mig til Drakans ene arm, og mit hjerte hamrede, så jeg næsten ikke kunne høre andet. Men dragen ville åbenbart ikke slippe den luns, den havde i munden, bare for at smage en bid menneske i stedet for. Den stod stille og kiggede på os med sine gule øjne og lod os gå forbi, mindre end tre dragelængder væk. Aldrig har nogen lyd været så dejlig som lyden af gitterporten på den anden side af dragegården, da Drakan smækkede den i efter os.

»Hvorfor er de her?« spurgte jeg. »Hvem vil frivilligt have den slags som *husdyr*?«

»Kan du ikke lide dem?« Drakan stod stadig og betragtede det nærmeste gul-øjede uhyre. »Kan du ikke se, at de er smukke – på deres egen måde? Stærke, smidige og farlige. Og man kan stole på dem. De er, som de er. Faktisk ikke så meget anderledes end din egen bidske vagthund derhjemme.«

Jeg fnøs forarget. »De ligner overhovedet ikke Bæst!« Bæst, som elskede at blive kløet på maven og bag ørerne, Bæst, som var en stor, varm og rar sovekammerat, når mor var væk ...

»Der er ikke ret mange mennesker, der kan se det,« sagde Drakan. »Men uhyrerne *har* en egen skønhed. Og så er de bedre end et helt kobbel vagthunde.«

Det gul-øjede uhyre slog med hovedet og slugte sin luns. Næsten en kvart kalv, med hud og hår og klov og det hele, røg ned i én mundfuld. Der kom en udbulning på dens hals et øjeblik, så de grå-grønne skæl glitrede og bevægede sig næsten som vand. I det mindste var kalven død, tænkte jeg. Sæt man blev slugt levende?

Drakan vendte sig modstræbende væk fra sine »vagthunde«.

»Din mor venter,« sagde han. »Vi må hellere skynde os.«

Der skulle endnu en nøgle til for at komme gennem den sidste gitterport, og så stod vi i en dunkel kælderhvælving, der kun fik lys fra en række smalle glughuller højt oppe på væggen. Jeg kunne skimte to døre i halvmørket under hvælvingerne, men Drakan valgte en muret trappe op til en tredje døråbning.

Efter halvmørket i kældergangene og dragegården var der næsten blændende lyst i det værelse, vi kom ind i. Aftensolskin strømmede ind gennem et stort buevindue og fik skikkelsen, der stod foran det, til bare at være en mørk silhuet. Men jeg kendte den silhuet.

»Mor ...«

Hun vendte sig om. Lyset var så skarpt, at jeg næsten ikke kunne se hendes ansigtsudtryk. Men skarpheden i hendes stemme var ikke til at tage fejl af.

»Dina! Hvad laver du her?«

BLODIGE HÆNDELSER

Jeg forstod ingenting. Jeg var kommet hele vejen fra Birkene til Dunark. Jeg havde redet i flere timer på den største hest, jeg nogensinde havde siddet på. Jeg var gået gennem dragegården, forbi seks uhyrer, der kunne sluge et barn med hud og hår. Jeg var træt og øm og bange. Alt sammen fordi Drakan havde sagt, at min mor havde brug for min hjælp. Og nu stod hun dér og sagde: »Hvad laver du her?« som om hun havde taget mig på fersk gerning i kirsebærtræet derhjemme.

»Du sagde ... han sagde ... han sagde, at du havde sagt ...« Min tunge slog klik. Jeg var lige ved at komme til at græde. Men min mor så ikke længere på mig. Hun stirrede på Drakan, som om hun ville brænde hul i ham med sit blik.

»Hvad skal det her betyde?« Hendes stemme var så kold, at man næsten kunne se rimfrosten.

»Jeg tænkte, vi kunne tale lidt om Mesire Nicodemus' forfærdelige forbrydelse. Igen.«

»Jeg har jo sagt, det ikke var ham.«

»Kan man nu være helt sikker på det? Måske skulle Skammeren tale med ham en gang til.«

»Hvad skulle det nytte? Jeg var hos ham i flere timer. Jeg har set hver eneste skamfuld afkrog af hans sind. Han har sine fejl. Menneskelige fejl. Men denne ... uhyrlige forbrydelse har han ikke begået. Jeg sværger det ved mit ord som

Skammer. Find mig en ny mistænkt, og jeg skal gøre hvad jeg kan. Men kan I ikke vise mig en anden mulig gerningsmand, så lad mig tage hjem. Mine børn har ventet længe nok.«

»Mesire Nicodemus blev fundet med kniven i hånden og ofrenes blod på hænder og tøj. Måske har han gjort det i fuldskab, så han dårligt selv vidste, hvad han foretog sig. Men han har visselig gjort det. Også selvom han ikke kan huske det.«

»Han har *ikke* gjort det. Sporene ville være der i hans sind. Det er de ikke.«

»Det kunne de vel komme?«

Min mor stod fuldstændig stille, rank og farlig som et spyd. »Hvad mener Mesire Drakan med det?« sagde hun med en stemme, der lød klar som glas og lige så skarp. Hvis Bæst havde været her og hørt det tonefald, ville han være krøbet pibende ind under sengen.

»Medama Tonerre. Alle beviser peger mod ham. Selv siger han, at han intet husker. Men jeg tror, en Skammer kan få ham til at huske sin skyld.«

»Ikke, hvis han ikke *er* skyldig.«

»En gammel mand. En fireårig dreng. En kvinde og hendes ufødte barn. Fire menneskeliv, Medama. Er det så sært, han helst ikke vil huske det?«

»Man kan ikke bringes til at huske noget, man ikke har gjort.« Min mor havde stadig ikke rørt sig, men hendes stemme lød knap så glasklar.

»Jeg var med til at arrestere ham, Medama. Skal jeg fortælle, hvordan der så ud i Fyrstindens soveværelse? Skal jeg fortælle, hvor mange gange han havde stukket hende, og hvor? Hun var ikke køn mere, Medama. Ikke spor køn.«

»Ti dog stille,« sagde min mor vredt og forfærdet. »Barnet ...« Hun slog ud med hånden i retning af mig.

»Medama har ret. Det er ikke nogen historie for børn. Men hun var min fætters kone. Og *hendes* barn kunne ikke nøjes med at høre om det. Fire år gammel. Jeg får meget, meget svært ved at glemme det her. Og jeg vil have ...« hans stemme blev hæs af lidenskab, »... jeg vil have, at det monster skal *huske*, hvad han har gjort. Er det for megen retfærdighed at bede om?«

»Jeg siger jo ...«

»Ja. Det har jeg hørt. Men hvis Skammeren virkelig er så sikker i sin sag ... så kan Skammerens datter vel ikke tage skade af at overnatte i monsterets celle. Undskyld. I den *uskyldiges* celle.« Hans stemme vrængede det sidste ud, som om han knap kunne få ordet over sine læber.

Uvilkårligt tog min mor et skridt hen mod mig, så hun kom til at stå mellem Drakan og mig.

»Er det derfor ...«

»Derfor jeg hentede hende, ja. Det er så nemt at dømme fremmede, ikke? Skyldig eller uskyldig, det kommer egentlig ikke dig ved. Så luk ham bare ud af buret, hvis du er så sikker. Men lad først din datter være alene med ham en enkelt nat.«

»Så I vil bruge et barn ...«

»Hun er ældre end min fætters søn nåede at blive.« Han vendte sig bort fra hende og åbnede døren. »Tænk over det en times tid,« sagde han hen over skulderen. »Så kommer jeg og hører dit svar.«

»Vent!« Hun greb ham i armen og drejede ham halvt rundt, så de stod ansigt til ansigt. »***Skammer du dig ikke***

...« begyndte hun. Og blikket var dét blik, og stemmen var dén stemme, som før havde fået røvere og mordere til at krumme sig sammen af skyldfølelse og bede om en velfortjent straf. Men Drakan mødte hendes blik åbent og uden at undvige.

»Nej,« sagde han fast. »Jeg skammer mig ikke det mindste.«

EFFEN ELLER UEFFEN

Døren smækkede, og vi kunne høre Drakans skridt ned ad trappen. Hvor gik han hen? Skulle han nu forbi dragerne igen?

»Mor, er det rigtige drager?«

»Drager?«

»Derude i dragegården.«

»Nåh. Jeg ved det ikke, jeg så dem faktisk ikke. Det var mørkt, og jeg gik midt i en stor flok mænd med fakler. Men der lugtede grimt, og mændene var nervøse. Kom I den vej? Bare ham og dig?«

Jeg nikkede. Det var ikke, fordi jeg ikke havde hørt alt det Drakan havde sagt om folk der var blevet slået ihjel, og ham som havde gjort det. Men dragerne havde jeg *set*. Deres lugt hang stadig i mine næsebor. Jeg var mere bange for dem, i hvert fald lige nu, end for den – hvad var det han hed? – den Nicodemus, som Drakan kaldte for et monster.

»Kom her. Din fletning er gået op.«

Min fletning går altid op. Sådan er det, når man har hår som en hest. Men mors fingre var blidere, end de plejede at være, da hun løste den ene lange, tykke fletning helt op og begyndte at flette den igen.

»Var du bange for dem?« spurgte hun.

»De var grimme. Skæl over det hele, ligesom slanger. Og de flåede en kalv fra hinanden på et øjeblik.«

Mor strammede lædersnøren om fletningen så hårdt, hun kunne. Jeg vidste, at den alligevel ville gå op igen, måske allerede inden Drakan kom tilbage. Hun blev stående bag mig lidt og lagde kinden ned mod mit hår.

»Du skal ikke være bange,« sagde hun. »Han er vred, fordi jeg ikke vil sige dét, han vil have, jeg skal sige. Men han gør dig ikke noget ondt. Det tør han ikke.«

»Mor ... han så dig lige i øjnene.«

Hun sukkede og lagde armene omkring mig. »Ja. Jeg ved ikke helt, hvad det betyder. Men han skammer sig i hvert fald ikke. Og Mesire Nicodemus, ham, de tror er morderen ... han skammer sig over meget, men ikke over det. Og han er så ung, Dina, sytten år – kun lidt ældre end Davin. De tror ikke på mig, hverken Drakan eller lovmesteren, men jeg er sikker på, han er uskyldig.«

»Hvem er det, der er blevet slået ihjel?«

»Borgfyrsten selv – gamle Fyrst Ebnezer. Og hans svigerdatter Adela, som var enke efter hans ældste søn, der blev slået ihjel i et røverbaghold for et halvt år siden. Og hans barnebarn Bian.«

»Men hvorfor ... ville nogen slå dem ihjel?«

»Mesire Nicodemus er Fyrst Ebnezers yngste søn. De siger, at han ville giftes med Adela, nu da hans bror var død, og at Fyrst Ebnezer forbød det. De siger, at han så drak sig fuld og dræbte fyrsten i drukkent raseri. Og derefter Adela, fordi hun ikke ville have ham, eller ikke ville dække over ham. Og hendes søn, lille Bian ... måske bare fordi drengen havde set det hele. Eller fordi han ikke kunne holde op med at slå ihjel. Det hele ser så oplagt ud. De fandt ham ravende beruset i forkammeret, smurt ind i blod og med kniven i

hånden endnu. Han kunne ingenting huske og kunne ikke give nogen forklaring. Lovmesteren var sikker i sin sag. Men jeg er lige så sikker i min. Han gjorde det ikke.«

Hun drejede mig rundt, så hun kunne se mit ansigt, næsten ligesom hun lige havde gjort det med Drakan. Hun var bleg og havde blålige skygger under øjnene. Måske havde hun ikke fået sovet overhovedet, siden hun tog fra os, dér midt i regnvejret.

»Det, Drakan vil have mig til, er forfærdeligt. At få et menneske til at tro, at han har gjort noget så umenneskeligt, *hvis han nu ikke har* ... det ville være en ugerning, der er næsten lige så slem som selve de uhyrlige mord. Forstår du det?«

Jeg nikkede. »Men *kunne* du? Kunne du få ham til at tro det?«

Hendes ansigt blev pludselig strengt og koldt.

»Hvorfor spørger du?«

»Hvis jeg skal være din lærling, så må jeg vel også finde ud af, hvad en Skammer egentlig *kan*.«

»Måske kunne jeg. Måske ikke. Men jeg ville aldrig prøve. Forstår du det? Jeg kan ikke gøre noget, jeg selv ville skamme mig så meget over. Så derfor ...« Hun lagde begge hænder på skuldrene af mig. »Dina, hvis han virkelig gør alvor af sin trussel ... så må du være modig og stole på mig. Nicodemus er bare en stor dreng, der skammer sig over almindelige ting – han er ikke det monster, de vil gøre ham til.«

*

Solen var næsten gået ned, og himlen uden for buevinduet var gylden og rød af skystriber, da Drakan kom tilbage. Først

stod han bare i døren og betragtede min mor og mig. Vi sad i vinduesåbningen og legede Effen eller ueffen med nogle af de småmønter, mor havde haft i sin snørepung.

»Effen,« gættede mor, som om hun slet ikke havde opdaget, at Drakan var kommet ind.

»Ueffen,« svarede jeg og viste hende de tre mønter, jeg holdt i min knyttede hånd. Jeg tror, det gjorde ham vred. Han tog tre skridt ind i rummet og smækkede døren bag sig.

»Nå?« sagde han.

»Nå hvad?« spurgte mor, og det gjorde ham nok ikke mindre vred.

»Jeg venter på et svar, Medama. Hvor skal Skammerens datter tilbringe natten?«

»Forhåbentlig hjemme i sin seng. Mesire Drakan, denne komedie har varet længe nok. Jeg har al mulig forståelse for den vrede og forfærdelse, forbrydelsen har skabt. Men jeg har gjort min pligt som Skammer, og nu vil jeg gerne hjem.«

»Nej. Jeg leger ikke, Medama. Jeg spiller ikke komedie. Jeg tror, vi kan dømme ham uden Skammerens medvirken. Men jeg vil have, at han skal *vide*, at han er skyldig. Dina, kom her.«

Jeg så usikkert på mor, men skumringslyset var så svagt, at det var svært at læse hendes ansigtsudtryk.

»Lad pigen være. Hun har jo ingenting gjort.«

»Det havde Bian heller ikke,« sagde Drakan lavmælt og lagde hånden på min arm. »Kom. Så går vi.«

Jeg strittede imod. Det var én ting at være modig i dagslys, men nu hvor mørket nærmede sig, ville jeg blive hos min mor. Men Drakan havde andre planer. Han halede mig

på benene med et greb så hårdt, at luften hvislede mellem tænderne på mig.

»Nå?« sagde Drakan igen i sit spørgende tonefald. »Det her kan stoppe når som helst. Bare sig til, Medama.«

Mor løftede hovedet. »Gå med ham, Dina,« sagde hun roligt. »Husk, hvad jeg har sagt. Nicodemus gør dig ingenting.«

Jeg var stadig bange. Men min mor så så stolt og rolig ud, at jeg også ville have, hun skulle kunne være stolt af mig.

»Det er ikke nødvendigt at holde mig, Mesire,« sagde jeg i mit køligste, høfligste tonefald. »Jeg kan godt gå selv.«

Mor smilede. Drakan så ud, som om han havde fået noget galt i halsen. Men han slap min arm, og jeg gik med rolige, afmålte skridt hen til døren og ud ad den, uden at se mig tilbage.

MONSTERET

Der lugtede næsten lige så slemt som hos dragerne. Han havde kastet op flere gange, og halmen på cellens gulv havde ikke været for ren i forvejen.

»Hvis jeg skal sove derinde, skal der gøres rent,« sagde jeg.

»Drakan sagde ...« begyndte en af vagterne, men så fangede jeg hans blik. Og jeg var temmelig sikker på, at mor ville synes, det var i orden at bruge gaven nu.

»***Sådan behandler man ikke et andet menneske, hvis man vil være sig selv bekendt.***« Jeg gjorde mig umage for at lyde præcis som mor, når hun tog Skammerstemmen på, og jeg tror det lykkedes, i hvert fald lidt. Han dukkede hovedet og ville ikke mere se på mig.

»Vi kan godt feje halmen ud,« sagde han. »Og hente noget vand. Men jeg kan ikke skaffe dig ren halm lige nu og her.«

»Vand, så. Varmt vand, mindst to spandfulde. Og sæbe.«

Han nikkede uden at se op. »Karman, hent en kost,« råbte han ad en af de andre vagter. »Og I to. Få fat på det vand.«

Jeg gik helt hen til tremmerne og kiggede ind. Mesire Nicodemus lå på en muret forhøjning, der skulle gøre det ud for en briks. Han så ikke op, ikke engang da Karman kom tilbage med kosten, og døren blev åbnet. De stod fire mand høj med kampklare spyd og vogtede over ham, mens

Karman fejede den beskidte halm ud af cellen, men han rørte ikke en muskel.

»Resten må du selv klare,« sagde Karman bittert. »Jeg får kvalme bare af at *se* på det monster. Denne vej, Medamina.« Han stillede vandspandene ind i cellen, holdt celledøren åben for mig og bukkede ironisk, som om jeg var en fin dame på vej til et selskab. Jeg gik ind, og de smækkede døren efter mig.

Han lå på siden, med ansigtet vendt mod væggen. Hans skjorte havde engang været det fineste hvide linned med broderier i blåt og guld. Nu var der revet hul i den ene skulder, og den var mere brun end hvid. Hans lange mørke hår var delvist samlet i en hestehale. Jeg kunne ikke se hans ansigt.

»Mesire Nicodemus?« sagde jeg tøvende.

Først var det, som om han ingenting havde hørt. Så vendte han sig og satte sig langsomt op. Sytten år, havde mor sagt, og han så både ældre og yngre ud lige nu. Hans ansigt virkede på én gang sammenbidt og fortabt, og han var hævet og forslået på kæben, næsen og det ene kindben. De havde været hårde ved ham, vagterne.

»En *pige*?« mumlede han undrende. »Hvad laver du her? Hvem er du?«

»Dina Tonerre ...« Og så mødtes vores øjne.

»Åh, Gud,« hviskede han og skjulte ansigtet i hænderne. »Åh, Gud. Ikke én gang til. Medamina, vær rar ... vær rar bare at gå.«

»Det kan jeg ikke. De har låst døren.« Jeg gjorde mig umage for at holde min stemme så rolig som muligt, men den rystede nok alligevel en lille smule. »Jeg skal ... være her hele natten.«

Han så overrasket op, men kiggede så væk igen. »Hvorfor det?«

»Det er noget mellem min mor og Drakan.«

Det var så naturligt for ham at se på den han talte med, at han blev ved med at glemme, at han ikke havde lyst til at se mig i øjnene. Men hver gang han kom til det, krympede han sig, som om det gjorde ondt et sted i kroppen.

»Din mor er Skammeren, ikke?« sagde han og skjulte igen ansigtet i hænderne.

»Jo.«

»Du har hendes øjne.«

»Ja ... det ved jeg godt.«

Så kom jeg til at se på hans hænder. De havde ikke ladet ham vaske sig. Der sad stadig størknet blod i udtværede striber over håndryggen, mellem fingrene, i hudfolderne ved knoerne, under neglene. *De havde ikke ladet ham vaske sig.* Hvis min mor havde ret, og han var uskyldig, så ... så tvang de ham til at sidde her med blod på hænderne, hans fars blod, Adelas blod og drengens blod ... En hel nat og en hel dag havde han siddet sådan, med sin døde families blod på hænderne.

Pludselig var der noget, der var vigtigere end et rent gulv. Jeg tog den ene spand og anbragte den foran ham og rakte ham det grove, gullige sæbestykke, de havde givet os.

»Her,« sagde jeg. »Så du kan vaske dig.«

Han sad stille lidt. Så begyndte hans skuldre at ryste, så jeg et øjeblik var bange for, at han græd. Han strakte hænderne frem for sig med spredte fingre, og også hænderne rystede. Men han tvang sig selv til at møde mit blik et langt øjeblik. Hans øjne var næsten lige så mørkeblå som Drakans, men det hvide var så rødsprængt, at det sved at kigge på det.

»Tak,« sagde han. »Jeg troede ikke en Skammers datter kunne være så ... barmhjertig.« Så greb han sæben som en sultende mand griber et stykke brød. Han skrubbede og skrubbede på hænder og arme, tog så skjorten af og vaskede ansigtet og hele overkroppen, ja, selv håret, selvom det fik ham til at ryste af kulde. Også hans brystkasse var mørk og forslået på hele den ene side, han lignede Rikert Smed, dengang han var blevet sparket af møllerens store trækhest.

Han havde ikke noget at tørre sig med, for han ville åbenbart ikke røre den blodplettede skjorte igen. Jeg tog mit forklæde af og lånte ham det.

»Tak,« sagde han og tvang sig endnu en gang til at møde mit blik, selvom jeg kunne se, det gjorde ondt.

»Du kommer til at fryse,« mumlede jeg, da han sparkede skjorten hen i et hjørne af cellen, så langt væk den kunne komme.

»Det gør ikke noget,« sagde han. »Jeg tvivler på, de lader mig beholde livet længe nok til at jeg kan nå at blive syg.«

»Min mor har fortalt dem, at hun ved, du er uskyldig.«

»Har hun det?« Han studerede sine hænder indgående. »Så ved hun mere, end jeg selv gør.« Han så på mig igen, som om han troede, det ville begynde at gøre mindre ondt, bare han blev ved længe nok. »Og hvordan kan hun kalde mig uskyldig, når hun ved ...« Hans stemme knækkede, men han fortsatte alligevel. »Når hun ved alt, hvad jeg *ellers* har gjort. Og ikke gjort. Hver eneste ussel, ynkelig og fej handling, jeg nogensinde har begået. De mennesker, jeg har gjort ondt. De ting, jeg ikke har turdet. Alt det, jeg har taget fra andre,

og alt det, jeg har været for smålig, bange eller grisk til at give ... Nej, Medamina, jeg er sandelig ikke *uskyldig*!« Han spyttede det sidste ord ud, som om det gav ham en dårlig smag i munden. »Men jeg troede alligevel ikke, at jeg kunne ... kunne gøre Adela fortræd. Og drengen. Bian, som ... Nej, det troede jeg ikke, jeg var i stand til, lige meget hvor fuld jeg så var.«

»Min mor siger jo også, du ikke gjorde det. Og hun tager meget sjældent fejl.«

Hans øjne stirrede tomt på noget – billeder, spøgelser, minder – der var usynligt for mig. »Jeg kan ikke huske det,« sagde han tonløst. »Jeg kan ikke huske, at jeg gjorde det. Men jeg kan heller ikke huske, at jeg *ikke* gjorde det. Og det har været lidt svært at glemme, at jeg havde deres blod på hænderne.«

Jeg betragtede ham lidt. »Jeg tror ikke, du har gjort det,« sagde jeg så med al den sikkerhed, jeg kunne mønstre.

»Du er et barn,« sagde han. »Børn tror det bedste om alle mennesker.« Men tomheden forsvandt ud af hans blik. »Hvad *laver* du egentlig her?« fortsatte han så. »Er Drakan da gået fuldstændig fra forstanden, sådan at lukke mindreårige piger inde i en dødsdømts celle?«

»Du er ikke dødsdømt endnu. Ikke så længe min mor siger, du er uskyldig. Men ... det er altså det, jeg er her for. Drakan tror, at han kan få mor til at ændre mening.«

»Og kan han det?«

Jeg smilede og rystede på hovedet. »Han kender ikke min mor særlig godt.«

Jeg tog min lille bæltekniv og skar det sidste af sæben til spåner og piskede vandet i den anden spand til sæbevand.

Så hældte jeg det meste af det ud på gulvet og brugte kosten som gulvskrubbe. Nicodemus trak benene op på murbriksen og nøjedes med at kigge på. Formodentlig havde borgfyrstens søn aldrig prøvet at have en gulvklud i hånden. Det var blevet helt mørkt udenfor, det kunne man se gennem cellens lillebitte glughul. På gangen ud for cellen hang en olielampe og kastede et gulligt, flakkende lys ind i cellen. Vi kunne høre vagternes stemmer henne fra vagtstuen – de var åbenbart i gang med et eller andet spil, for indimellem lød triumfhyl og eder og forbandelser og beskyldninger om snyd eller overnaturligt held.

»Medamina ...« begyndte Nicodemus.

»Jeg er altså ikke så vant til det dér med titler,« afbrød jeg. »Bare kald mig Dina, så ved jeg i hvert fald, at det er mig, du mener.«

»Dina,« sagde han. »Så skal du også kalde mig Nico. Det gør – det vil sige, det *gjorde* – mine venner. Men det jeg ville sige var ... der er ingen grund til at du skal være her hele natten. Kald på vagterne. Jeg er sikker på at Drakan bare ville ... forskrække din mor lidt.«

Jeg rystede på hovedet. »Jeg tror ikke, han giver op så let. Og under alle omstændigheder ... hvis jeg råber på vagterne nu, så ... så har jeg tabt. Og jeg kan ikke fordrage at tabe. Desuden er jeg ikke bange for dig.«

Han gav et snøft af latter fra sig. »Nej, det har jeg lagt mærke til. Men alligevel. Her er koldt og hårdt og ubekvemt. Og også – altså, *rotter*.« Han sagde det sidste, som om han forventede, at jeg ville give mig til at skrige og trække op i skørterne og råbe på vagten. Måske var det sådan de piger, han kendte, plejede at opføre sig.

»Vi har rotter under gulvet i stalden derhjemme,« sagde jeg roligt. »Bæst – det er vores hund – han tager dem, når han kan komme af sted med det, men de er ikke så nemme at få bugt med. Og du fryser mere, end jeg gør.« Faktisk rystede han over hele kroppen, kunne jeg se. Jeg tog mit slag af. »Her. Det er alt for lille, det ved jeg godt, men lidt varme kan det vel give.«

»Det var ikke – Jeg kan da ikke – «

»Tag det nu. Jeg kan altid få det igen senere, når du har fået varmen.«

Han tog det. Det kunne godt nå om skuldrene på ham, hvis man nøjedes med at knappe den nederste af de tre hornknapper. Og eftersom det gik mig til knæet, var det i hvert fald langt nok til at dække hans bare overkrop.

Lidt senere lød der skridt, og en af vagterne kom og hægtede lampen ned fra dens krog ude på gangen.

»Sengetid,« sagde han. »Og du, Monster Nicodemus!«

»Ja, hvad med mig,« sagde Nico træt.

»Det her er Drakans idé, ikke min. Men jeg lover dig, Monster, at hvis du lægger så meget som en finger på det pigebarn, så ...«

»Jeg gør hende ikke noget.«

»Nej. For du ved, at hvis du gør – så vil jeg personligt brække hver knogle i kroppen på dig, *før* de får lov at halshugge dig.« Han stirrede arrigt på Nico, før han nikkede kort i retning af mig. »Godnat, Medamina Tonerre. Kald, hvis der er noget. Vi er lige nede for enden af gangen.«

»Godnat, vagtmester. Og tak, men det bliver ikke nødvendigt.«

Han brummede et eller andet uforståeligt og gik sin vej

med lampen. Der blev bælgmørkt i cellen. En smal stribe af blegt månelys var det eneste, der trængte ind gennem glughullet nu.

»Jeg tager gulvet,« sagde Nico. »Så kan du få briksen.«

»Sludder og vrøvl,« sagde jeg og prøvede på at lyde ligesom mor, når hun blev utålmodig med Melli. »Vi kan sagtens være på briksen begge to. Så er det også nemmere at holde varmen.«

»Jamen, du kan ikke ... Det er bedre, at du ikke rører ved mig.« Han lød næsten panisk.

»Sludder og vrøvl,« gentog jeg. »Du er jo ikke noget uhyre, vel? Du gør mig ingenting.« Og før han kunne nå at gøre indsigelser, satte jeg mig på briksen ved siden af ham og lænede mig lidt ind mod hans skulder.

Det gav et ryk i ham. Han trak vejret ind i et stort hikstende gisp. Og måske var det, fordi det var mørkt. Og måske var det, fordi intet andet menneske havde rørt ved ham i venlighed siden blodbadet i Adelas værelse. Eller måske var det bare, fordi han ikke kunne holde til mere. Han begyndte at græde, så hele kroppen rystede, hjælpeløst og ustoppeligt, og hans arme lukkede sig om mig og holdt fast, som om jeg var det eneste, der kunne redde ham fra at drukne.

»Du er et kønt monster,« hviskede jeg. »Hvordan skulle man kunne blive bange for dig?«

Efter et stykke tid holdt hans skuldre op med at ryste, og hans åndedræt blev mere normalt. Men han blev ved med at holde om mig, og det var rart at blive holdt sådan om, for det havde været en lang og skræmmende dag. Mit eget åndedræt blev langsomt og søvnigt, og jeg gabte. Han

skubbede sig lidt længere tilbage på briksen, så jeg kom til at ligge bedre.

»Det er sært,« mumlede han ud i mørket. »Du er din mors datter. Og alligevel ... Hendes blik flår mig i stumper og stykker og får mig til at føle mig som den usleste vanskabning, der overhovedet kan krybe hen ad jorden. Men du ...« Han sukkede hen for sig. »Du får mig næsten til at tro på, at jeg *er* uskyldig.«

EN FLASKE FRED

Jeg ved ikke, hvor meget senere det var. Jeg havde sovet lidt, men månestriben på gulvet så ikke ud til at have forandret sig meget. Nico trak vejret dybt og roligt, men jeg var ikke sikker på, om han sov. Så hørte jeg det igen – det der havde vækket mig: lyden af skridt. En lygtes urolige lys begyndte at flakke hen over væggen ude på gangen.

Det var Drakan.

»Nico,« kaldte han sagte. »Nico, er du vågen?«

Nico gjorde sig fri af mig, forsigtigt for ikke at vække mig – han havde ikke opdaget, at jeg allerede var vågen. Og jeg holdt øjnene lukkede og sov rævesøvn for ikke at forstyrre dem. Drakan havde jo kaldt ham Nico – og Nico havde sagt, at det kaldte hans venner ham.

»Jeg er vågen,« sagde han.

»Skammeren hævder stadig, at du er uskyldig. Hun er hverken til at hugge eller stikke i. Og så tænkte jeg, at det var bedst ... Jeg ved jo snart ikke mere, hvad jeg skal tro. Så jeg kom ned for selv at snakke med dig.«

Nico kom langsomt på benene. Gennem øjenvipperne kunne jeg se, at han ømmede sig ved det. Det havde ikke været godt for hans forslåede krop at ligge i nattekulden.

»Tak fordi du kom,« sagde han lavmælt. »Men jeg kan ikke fortælle dig ret meget. Jeg husker jo ingenting, før du og vagterne ruskede liv i mig, og jeg så ... det hele.«

»Jamen, før? Du må da have haft en grund til at gå til Adelas værelser.«

Nico rystede på hovedet. »Jeg ved det virkelig ikke. Marten havde fundet på det dér tåbelige væddeløb med tønderne, og vi råbte og skreg og drak for meget, og jeg tabte tre mark sølv til Ebert og var ved at slå mig selv halvt fordærvet, fordi jeg troede, jeg kunne holde balancen oven på tønden, mens han var indeni ... men du var der jo. Du så det selv. Måske bedre end jeg.«

»Det sidste, jeg så til dig om eftermiddagen, var, da du havde indtaget en af høstakkene og erklæret den for dit kongedømme.«

»Det kan jeg ikke engang huske.«

»Du sad og sang meget højt og hjerteskærende falsk, og da Ebert ville få dig til at holde op, stangede du efter ham med høtyven. Men så holdt du op af dig selv og begyndte at snorke i stedet for, og vi bar dig op på dit værelse. Men du må have drukket videre, da du kom til dig selv, for der var indtil flere tomme flasker. Og så må du være gået til Adelas værelser, senere på aftenen. Nico, det *må* du jo have gjort.«

»Jeg kan ikke huske det ...« hviskede Nico og knugede om dørens tremmer.

»Prøv,« sagde Drakan koldt og hårdt. »*Prøv.* Du går op ad trappen i Vestfløjen – du må nok være kommet op ad Løntrappen, ellers havde nogen set dig – du går hen ad gangen, banker på ... eller hvad? Hvad vil du hos hende? Hvem lukker op? Eller går du bare lige ind? Og *hvorfor* har du din lange daggert med?«

»Drakan ... jeg kan ikke. Det er væk. Tror du, jeg har tænkt på andet siden? *Jeg kan ikke.*«

»Jeg tænkte måske, at nu hvor du var blevet ædru ...«

»Nej. Det er stadig bare ét stort tomt hul.«

»Nico, jeg ... håber virkelig, Skammeren har ret. Du er min fætter. Og min ven. Og jeg har mistet slægtninge nok.«

»Jeg er begyndt selv at tro ... at jeg faktisk ikke har gjort det. Jeg kan stadig ikke forklare, hvorfor jeg var hos Adela. Men noget har flyttet sig inden i mig. Nu tror jeg, at der *er* en forklaring. Jeg skal bare lede efter den ...«

Drakan betragtede eftertænksomt sin fætter. »Jamen, så held og lykke med din søgen. Og her. En lille forsoningsgave.« Han holdt en læderbeklædt flaske frem. »Du må have jordens ondeste tømmermænd.«

Nico så på flasken uden at tage den. »Jeg tror ikke, at de svar, jeg leder efter, findes på bunden af sådan én,« sagde han så.

Drakan smilede svagt. »Svar finder du nok ikke, nej. Men måske ... fred. Tag den alligevel. Behold den. Du kan jo kalde det en fredsflaske. Fra mig til dig. Jeg er ked af, at jeg var ... som jeg var. Men jeg var ude af mig selv.«

»Med god grund,« sagde Nico og tog flasken. »Og hvordan det end går, fætter – så er jeg glad for, at du kom herned i aften.« Proppen røg op med et svup, og han snusede til indholdet. »Ikke kun på grund af det her – selvom det lugter lovende.«

Drakan slog affærdigende ud med hånden. »Og pigen? Var hun ved at dø af skræk?«

Nico lo kort. »Nej, det kan man ikke påstå. Hun er sin mors datter.«

Drakan sukkede. »Jeg var så rasende på den Skammer. Jeg troede ikke, hun vidste, hvad hun havde med at gøre.

Men nu ... Hun kan lige så godt få sin datter igen. Så har du også lidt bedre plads på briksen.« Han hægtede lygten ned fra krogen igen. »Det varer lige lidt – jeg skal først finde nøglen. Varm du dig på vinen så længe.« Han forsvandt hen ad gangen. Nico blev stående ved døren og så efter lysskæret. Han snusede igen til vinen.

»Jeg trænger til det ...« mumlede han og tog en enkelt slurk.

Det tog sin tid for Drakan at finde nøglen. Nicos ene slurk blev til fem, og så til ti.

»Tror du ikke, du har fået nok?« spurgte jeg.

»Skal du nu også blande dig i det?« sagde Nico. Ikke rigtig vredt, men alligevel lidt irriteret.

»Du sagde det selv – svarene finder du ikke på bunden af flasken.«

»Helligtryne. Næsen i sky ligesom din mor.« Hans stemme var allerede blevet en lille smule uskarp, en lille smule grødet. Ti slurke – elleve nu – kunne det passe, at han blev fuld så hurtigt og af så lidt?

»Nico ... Stop et øjeblik. Går det ikke lidt for stærkt?«

»Det kan ikke gå stærkt nok. Livet er så kort, og man er så længe død.« Han drak en gang til. »Meget længe død,« sagde han. Og så kiggede han pludselig eftertænksomt på flasken. »Du har ret,« sagde han og gned øjnene med bagsiden af hånden. »Det går – betydeligt hurtigere – betydeligt hurtigere – end det plejer – «

»Giv mig den,« sagde jeg og rakte ud efter flasken.

»Min,« mumlede han ligesom Melli derhjemme, når man ville tage et eller andet fra hende. »Min flaske. *Min* død. Drakan gav mig den.«

Jeg stillede mig op foran ham, midt i månestriben.

»Se på mig,« sagde jeg.

»Ikke igen,« bad han, så lavt at det næsten bare var en klynken.

»***Se på mig.***«

Han hævede langsomt blikket. Ikke fordi jeg sagde det, men af egen fri vilje. Hvad der end var galt med ham, var det i hvert fald ikke *den* slags mod, han manglede. Månen skinnede på den ene side af hans ansigt, og hans øjne var så mørke, at de lignede huler. Men et sted inde i hulerne var der lys, et lillebitte glimt af lys. Jeg stirrede på det lys, og der skete noget mærkeligt i hovedet på mig. Billeder begyndte at vokse midt i mørket. *En slank, mørkhåret dreng, lige fyldt otte samme morgen, stod i skyggen og så på, mens hans storebror vandt et væddeløb, højt og stolt overskrævs på en slank, svedig hest, der skinnede som kobber i solskinnet. Folk klappede og jublede, og fyrsten gav drengens storebror en kniv og et mandigt klap på skulderen. Den mørkhårede dreng, lidt ældre nu, lå med ansigtet mast ned mellem brostenene i Arsenalgården, mens hans bror sad på ryggen af ham og råbte: »Giver du op? Nå, Nico? Lille Nicoline? Giver du op?« Trettenårige Nico stod foran spejlet i fægtesalen med hævet kårde, drivende af sved og dirrende af træthed, mens fægtemesteren slog ham med sin stok, hver gang han kom til at sænke armen eller runde ryggen. Fjortenårige Nico stirrede ud over en af Dunarks kanaler og svingede sværdet over hovedet, indtil han til sidst kastede det så langt ud i vandet, han kunne. Den blanke klinge sank ned gennem det grønne vand og forsvandt mellem alger og mudder, og lettelse strømmede gennem drengen. En mand slog sin halvvoksne*

søn igen og igen, med en ridepisk, med skæftet af sin daggert, med de bare næver, igen og igen, en regn af slag, mens hans stemme buldrede: »En mand er ingenting uden sit sværd!« Femtenårige Nico mødte sin brors kone for første gang og stirrede og stirrede på rødgyldent hår og grønne øjne og smilende læber og forelskede sig og hviskede »Adela!« ind mod halsen af sin hest om dagen og ned i sine puder om natten, »Adela, Adela, Adela!« og sekstenårige Nico drak sig fuld og klovnede og skabte sig, så salen rungede af latter, og mænd slog ham på ryggen og gav ham mere vin, så hans klovnestreger blev endnu vildere, og de eneste, der ikke lo, var hans far og så Adela, hans far, hvis øjne lynede af raseri oppe for bordenden, og Adela, som så væk og bøjede hovedet, så det rødgyldne hår faldt frem og skjulte hendes medlidenhed. Og Nico tog sig andre kærester, og piger forelskede sig i ham, men han følte ingen varme, når de så på ham, og ingen glæde, når de tog hans hånd, men han brugte dem for at vise verden, hans bror, hans far og Adela, at nogen ville have ham, nogen kunne lide ham. Han drak, og klovnede, og gik omkuld, og rejste sig, og klovnede, og drak igen, for det var alt sammen ligegyldigt. Fuldkommen ligegyldigt.

Og så kom mørket igen, og månelyset, og månelyset glitrede i et spor af tårer, der løb ned over Nicos ene kind.

»Du er et ret så nådesløst spejl, Medamina,« hviskede han. »Men man ser billedet meget tydeligt.«

Det gjorde ondt i hovedet, et sted inde bag øjnene. Jeg vidste, at det, jeg havde set, var sandt, og at han havde set det sammen med mig.

Han havde tabt flasken, og resten af dens indhold flød ud på gulvet, uden at han bemærkede det. Han vendte sig

væk og fumlede i mørket efter den tomme spand. Så satte han sig på knæ ved den og stak en finger i halsen, til han brækkede sig. Jeg sank. Og sank igen. Når Melli eller Davin var syge, kom jeg nogle gange til at kaste op, fordi de gjorde det. Jeg turde ikke gå hen til ham, turde ikke røre ham eller hjælpe ham. Så var jeg bange for, det ville gå galt for mig også.

Endelig holdt han op. Han tog en håndfuld vand fra den anden spand og skyllede munden. Så satte han sig på briksen, tog mit forklæde, der stadig lå dér, og tørrede sig i ansigtet.

»Undskyld,« sagde han. »Jeg ved godt, det ikke er særlig behageligt at se og høre på. Men det er i det mindste effektivt.« Han lænede sig tilbage mod væggen og sank. Hans ansigt glinsede af sved i månelyset. »Nej, hvor jeg har det elendigt. Guds retfærdige straf over drukkenbolte.« Hans åndedræt var hurtigt og heftigt, så man kunne se hvordan hans brystkasse steg og faldt, steg og faldt.

»Mor siger altid, at man skal prøve på at trække vejret roligt. Så får man det bedre.«

»Det skal nok passe. Din mor er en klog kone.« Han gjorde sit bedste for at ånde dybere og langsommere, men det var vist ikke let. Han rejste sig halvt op, men faldt så tilbage på briksen igen. »Jeg tror, jeg skal lægge mig lidt ned,« sagde han.

»Gør det.« Jeg blev stående, hvor jeg stod, halvvejs mellem vinduet og døren. Min egen kvalme havde lagt sig igen, men jeg følte mig pludselig genert over for ham. At se billederne inde i hovedet på et andet menneske ... det er underligt. Som at komme til at se dem uden tøj, bare værre. At kigge lige

ind i deres hemmeligheder og vide ting, de aldrig har fortalt til nogen ... jeg begyndte at forstå, hvorfor min mor var så tavs og træt, når hun kom hjem efter at have været ude som Skammer. Og nogle af de hemmeligheder, hun havde set, havde været meget værre end Nicos.

»Var det ensomt?« spurgte Nico stille henne fra briksen. »Jeg mener – at vokse op med øjne som dine? Det kan ikke være let at få venner, når de ikke kan se én ind i ansigtet uden at rødme.«

»Jeg har ikke ... mange venner.« Ikke nogen overhovedet, faktisk, men det kunne jeg ikke lide at sige. »Men jeg har min familie. Mor og Melli og især min storebror Davin.« Så kom jeg til at tænke på *hans* storebror. *Giver du op? Nå, Nico? Giver du op?* Og Adela, som jeg havde set levende og smuk i Nicos huskebilleder, og som nu lå kold og død og mishandlet et sted på borgen.

»Ja. Familie.« Han tav et stykke tid. »Nu, hvor du ved det meste, Dina – er du så stadig ikke bange for dit monster?«

Jeg måtte lige mærke efter. For noget havde ændret sig, det var klart. Jeg havde set misundelse i ham, og raseri. Kulde. Ligegyldighed. Og den dér forbudte, håbløse kærlighed til Adela. Men ikke mord. Ikke blod og døde kroppe. Og han havde ikke været hverken kold eller ligegyldig over for mig.

Jeg svarede ham ikke med ord. Jeg satte mig bare på gulvet ved siden af briksen og tog hans hånd.

»Så modig du er,« sagde han. »Da jeg var på din alder, var jeg bange for næsten alt.« Han trak stadig vejret alt for hurtigt, og hans hånd var glat af sved. »Dina ... hvis jeg falder i søvn, inden Drakan kommer tilbage og henter dig, så ... kan det godt være, du ikke kan vække mig. Måske ses vi

ikke igen. I eftermiddags troede jeg, den her sidste aften ville blive et helvede. Det ... blev den ikke. Takket være dig.«

Jeg blev pludselig kold over det hele. »Hvad mener du med ... den her sidste aften. Hvorfor skulle det blive den sidste? Mor ved, du er uskyldig, og selv Drakan er begyndt at tro det!«

Det trak lidt i hans mundvige, et smil eller en grimasse, det var ikke til at sige. »Drakan tror ikke, jeg er uskyldig.«

»Jamen, han sagde da – «

»Drakan tror, jeg gjorde det. Men din mor har fået ham overbevist om, at jeg ikke var ved mine fulde fem. At jeg så at sige ikke var mig. Og derfor – har Drakan givet mig sin egen form for nåde.«

»Nåde?? Nico, hvad mener du?«

»Det gør ondt at blive halshugget, siger de. Og jeg har aldrig været særlig modig. Det her – hvad det end er, Drakan har kommet i sin fredsflaske, så er det i hvert fald smertefrit.«

»Nico!!« Gift. Det var gift, han snakkede om. Den fredsflaske – det var dødens fred, man kunne finde på bunden af den. »Sæt dig op. Du kan ikke bare lægge dig til at dø nu!«

»Det er ikke sikkert, jeg har noget valg.«

I det mindste havde han kastet det meste op igen, det måtte da hjælpe på det?

»Sæt dig op, kom nu ...« Jeg rev ham i skuldrene og forsøgte at løfte ham, men han var slap og usamarbejdsvillig som en kludedukke. »Kom nu!«

»Dina – lad mig være – « Hans stemme var blevet mere sløret og usikker igen. »Lad mig – være – i fred.«

»Ja, Dina. Lad ham være.«

Jeg stivnede. Det var Drakans stemme. Han var kommet tilbage, men han havde ikke taget nogen lygte med. Jeg havde ikke hørt ham komme.

Hvor længe havde han stået dér og lyttet i mørket?

EN MEGET LILLE KNIV

I stilheden kunne man høre Nico trække vejret, hurtigt, gispende, som om han ikke fik luft nok. Drakan stod som en sort skygge ved tremmerne, og hans ansigt var usynligt i mørket. Kunne det virkelig være, som Nico sagde?

»Hvad var der i den flaske?« spurgte jeg.

»Vin,« sagde Drakan. »Han drikker for meget og tåler det dårligt. Har han ikke fortalt dig det, nu I er blevet så gode venner?«

Der kom en lyd fra Nico, halvvejs mellem gisp og latter. »Hun ved alt om mig, fætter. Kender mig ud og ind.«

Drakan stod stille, tavs og sort og næsten skjult i mørket. »Jaså,« sagde han. »Sin mors datter? Kom herhen, lille Skammer. Så skal jeg lukke dig ud.«

»Nej.«

»Nej? Hvad mener du med nej?«

»Ikke før du hjælper ham. Ikke før du siger, hvad der var i flasken, og hjælper med at gøre ham rask.«

Jeg kunne høre, at han stak nøglen i låsen. »Har din mor ikke lært dig at gøre som de voksne siger? Men så må jeg jo selv hente dig.«

»Du skal hjælpe ham først! Måske er han ved at dø!« Jeg var helt vild og fortvivlet ved tanken.

»Dina – gå nu – « sagde Nico på sin gispende måde. »Gå med ham.«

»Nej!« Jeg knugede hans hånd ind til mig. »Han skal hjælpe dig! Jeg vil ikke *have*, du dør!«

Døren gik op, og Drakan kom ind i cellen. Han stod midt i månestriben, men jeg kunne stadig ikke se hans øjne, for hætten på hans kappe skyggede for det meste af hans ansigt. Det var ikke den mørkeblå kappe, han havde haft på om eftermiddagen. Denne her var så sort, at det var, som om den slugte lyset omkring sig.

»Kom her, Dina – « sagde han, og hans stemme var rolig og næsten blid. »Kom hen til mig.«

I dragegården den eftermiddag havde jeg været så bange, at jeg ikke troede, man kunne blive mere ræd. Nu fandt jeg ud af, at jeg tog fejl. Lige nu, lige her, var jeg mere bange for Drakan end for dragerne. Og var det – var det ikke som om noget af dragernes beske, halvrådne lugt hang ved ham?

Jeg rejste mig langsomt op på knæ, men holdt stadig fast i Nicos hånd.

»Hvorfor vil du ikke hjælpe ham?« hviskede jeg. Jeg ville gerne have sagt det højere, men jeg kunne ikke. »Han er din fætter.«

Drakan trådte et skridt nærmere, og nu var jeg sikker på, at han lugtede af drage.

»Fætter?« sagde han. Hans stemme havde fået en mærkeligt kold og hånlig klang. »Nå, det kalder de mig mest af høflighed. Forstår du, når man bare er en horeunge, hører man ikke *rigtigt* med til familien.« En fold af hans kappe strejfede min kind, og jeg trak mig længere ind mod Nico. Hvad var den kappe lavet af? Den føltes kold og fugtig og raspende, det var som at blive slikket på kinden af en ko.

»Fætter,« sagde Nico hæst. »Hvad *var* der i den vin?«

Drakan gik ned på det ene knæ ved siden af mig og lagde armen om mine skuldre. Jeg prøvede på at trække mig væk, men han holdt godt fast.

»Skal jeg sige det?« sagde han. »Tror du, din lille veninde bliver glad, så?« Han lagde den anden hånd på Nicos pande. »Du *har* det virkelig ikke særlig godt, hvad? Men der var ikke gift i vinen, kære fætter. Tværtimod. Det var drageblod.«

»Drage – « Nico gispede værre end før. »Drageblod??«

»Ja. Drageblod er ingen gift. Det gør dig stærk og hurtig og sikrer dig mod mange svagheder. I små doser.« Han klappede Nico næsten kærligt på kinden. »Men du er selvfølgelig ikke vænnet til det. Så måske er det alligevel for meget for dig.«

Pludselig vidste jeg, hvad Drakans kappe var lavet af. Det var en drageham. Jeg havde set, hvordan hugormene i lyngdalen derhjemme skød huden af sig og lod den ligge som et tomt ormehylster. Gjorde drager ligesådan? Eller havde han dræbt en drage, så han kunne få både ham og blod? Og hvad mente han med, at Nico ikke var vænnet til det? Var han da selv det?

Celledøren stod åben nogle få skridt fra mig. Et sted ikke så langt væk var min mor. Et sted endnu tættere på var der andre mennesker, der ikke lugtede som drager og drak drageblod. Hvad ventede jeg egentlig på?

Jeg slap Nicos hånd og gav den et lille klap. Så vred jeg mig fri af Drakans arm, sprang op og hen mod den åbne dør. Jeg nåede bare ikke så langt. Drakan sparkede ud med det ene ben, så jeg snublede og faldt, så lang jeg var, på det kolde, halvvåde cellegulv. Dér lå jeg fortumlet et øjeblik, mens han selv mere roligt kom på benene, smækkede celledøren i og lænede sig op ad den.

»Hvor skulle du hen?« spurgte han. »Først vil du slet ikke ud, og nu kan det pludselig ikke gå hurtigt nok?«

Nico havde skubbet sig op at sidde. Hans lunger pumpede som blæsebælge, og det peb og hvislede for hvert åndedrag.

»Lad hende – være – « gispede han.

»Desværre,« sagde Drakan. »Det kan jeg ikke. Jeg har brug for hende. Men hvis du vil blive ved med at trække vejret lidt endnu, må du hellere ligge stille.«

»Brug – for hende – « fik Nico frem. »Hvad – mener du –?«

Jeg lå stadig på gulvet og fumlede efter min bæltekniv, den jeg havde brugt til sæbespånerne. Den var ikke stor – bladet var ikke længere end min pegefinger – men den var måske bedre end ingenting. Jeg havde ikke spor lyst til at blive brugt af Drakan, uanset hvad det så var, han ville bruge mig til. Jeg rejste mig op med kniven skjult i hånden og forsøgte at nidstirre ham.

»***Lad mig gå,***« sagde jeg med min bedste Skammerstemme. Den rystede kun ganske lidt.

Han lo, en hård glat latter uden megen morskab i. »Det bider ikke på mig, det dér,« sagde han. »Du kan lige så godt stille dig op og prøve at få dragerne derude til at skamme sig. Det er nok lettere.«

Han havde ikke låst døren, bare lukket den. Jeg tog en dyb indånding og gik hen imod ham. Jeg skulle nok få ham til at flytte sig, skulle jeg. Faktisk kom det vist bag på ham, at jeg sådan marcherede lige i armene på ham. Og da han greb ud efter mig, prikkede jeg til hans hænder med bæltekniven. Han gav et hvæs fra sig, slap mig og holdt hånden op foran sig. Bloddråber vældede frem fra et snit langs håndryggen, næsten helt sorte i måneskinnet.

»Djævletøs,« snerrede han. Men han flyttede sig ikke fra døren.

»Lad mig komme forbi,« sagde jeg. »Eller jeg stikker dig igen!«

Han så ikke ud, som om det gjorde ham særlig bange. Faktisk bredte der sig et smil under skyggen fra hætten.

»En kniv,« sagde han eftertænksomt. »En meget lille kniv, men dog en kniv.« Han lo igen, og denne gang var der en vis fryd, en vis triumf i det. »Det er jo faktisk meget bedre ...« mumlede han. »Jeg havde tænkt at bruge hænderne, men kniven dér er bedre.«

Pludselig ønskede jeg brændende, jeg aldrig havde vist ham den kniv. Der var noget underligt ... ja, nærmest sultent over den måde han så på mig på. Som vores gamle kat plejede at betragte de mus, den fangede. Det var før Bæst kom, og katten flyttede ind hos smeden i stedet for. Og før jeg rigtig havde nået at tænke den tanke til ende, bevægede han sig. Jeg ved ikke, hvad han gjorde. Jeg kunne ikke følge med. Men pludselig holdt han mig presset ind mod sig med den ene arm slynget om halsen på mig, så jeg ikke kunne komme fri, og hans tommelfingernegl borede sig ind i håndleddet på den hånd, jeg havde kniven i. Jeg ved ikke, om jeg skreg, men en eller anden lyd kom der i hvert fald fra mig. Jeg sparkede efter hans ben og slog med hovedet for at ramme ham på hagen, hvis jeg kunne, men det her var ikke som at slås med Davin. Armen trykkede mod min hals, så det var svært at få vejret, og mit håndled brændte, som om der var ild i det. Jeg kunne ikke nå ham med kniven, kunne snart heller ikke mere holde fast i den. Jeg ville ikke have, han skulle have den. Jeg kastede den så hårdt jeg

kunne – det var ikke særlig hårdt – hen mod Nico. Drakan hvæsede et eller andet, jeg kunne ikke høre hvad. Armen strammede til om min hals, og alting blev underligt rødt og tåget. Jeg ville råbe på min mor, eller på Davin eller Bæst, men de var her jo ikke, og jeg havde ikke luft at råbe med, og det røde blev mørkere og mere tåget, og jeg var bange for, at det var sådan, det var, når man var ved at dø ... og så kunne jeg pludselig trække vejret igen. Jeg lå på alle fire på cellegulvet og hev luften ned i lungerne i store, hulkende gisp, det lød værre end Nico lige før. Og ved siden af mig lå Drakan og trak også vejret underligt, med en våd og rallende lyd, som blev svagere og svagere og til sidst holdt op.

Jeg så op. Dér stod Nico med min lille kniv i hånden, og både den og hånden var mørk og fedtet af Drakans blod.

»Er han død?« spurgte jeg, da jeg kunne tale igen.

Nico stod bare og stirrede på kniven i sin hånd. »Jeg tror, jeg har slået ham ihjel,« sagde han så, med en mærkelig tynd stemme, som om han ikke var ældre end Melli. »Nu hugger de i hvert fald hovedet af mig.«

»Han prøvede på at kvæle mig ...«

»Han sagde ... han sagde ...«

»Nico – hvorfor prøvede han på at kvæle mig?« Jeg rystede over det hele.

»De vil tro – det er dig – sagde han – « Nicos gispen var vendt tilbage, værre end nogensinde. »De vil tro – du har slået – Skammerens datter – ihjel – « Det rykkede i hans skuldre, som når en våd hund ryster pelsen. »Men det – var ham – der blev slået – ihjel – « Han så sig fortumlet omkring. »Væk,« gispede han så. »Vi må – væk herfra – før Drakans – folk kommer – «

»Kom,« sagde jeg og fik mig stablet på benene. »Så går vi.«

Det peb i hans bryst for hvert skridt, vi tog, og jeg fik ham til at lægge armen hen over skuldrene på mig, selvom jeg var for lille til at give ham ret meget støtte. Men da vi var nået et par skridt hen ad gangen, stoppede han pludselig op.

»Dragegården,« gispede han. »Vi skal – bruge – Drakans – kap-pe – «

Jeg kunne ikke forstå hvorfor. Jeg kunne ikke se, hvad vi skulle med den ulækre, stinkende drageham. Men Nico ville ikke gå et skridt videre uden den. Så til sidst fik jeg ham til at læne sig op ad væggen, mens jeg gik tilbage til cellen.

Drakan lå stadig på gulvet midt i månestriben, indhyllet i sit sorte dragehylster. Jeg var ikke meget for at gå derind. Jeg havde set døde dyr – slagtegrise og lam og et af møllerens muldyr, der en dag pludselig faldt om midt mellem kærrestængerne – men aldrig et dødt menneske.

»Nico ...« kvækkede jeg, hæs som en frø. »Jeg er ikke sikker på jeg tør det her.«

»Lad – mig – « sagde han, men han kunne knap nok holde sig oprejst, og jeg blev helt kold ved tanken om to døde mennesker på én gang. »Nej,« sagde jeg. »Bliv stående. Jeg skal nok.«

Jeg tog tre hurtige skridt ind i cellen, greb fat i kanten af kappen og rev til. Drakans krop rullede om på ryggen, og det sidste af dragehammen kom fri. Jeg holdt den ud fra kroppen i stiv arm og prøvede at lade være med at få lugten ind i næseborene. Føj, hvor den stank. Men i det mindste kunne jeg nu komme ud herfra, væk fra cellen og den døde krop. Og så kom jeg pludselig i tanke om noget. Hvis vi ville ud, hvis vi ville væk ... så måtte vi have Drakans nøgler til

dragegården. Og det betød, at jeg blev nødt til at røre ved ham.

Jeg ønskede inderligt, at jeg kunne bede Nico om at gøre det. Eller at Davin havde været her, eller min mor. Men der var ikke andre end mig. Ingen andre, ingen vej udenom. Bare mig. Så jeg satte tænderne i underlæben, gik ned på hug ved siden af liget, lukkede øjnene og famlede langs hans bælte efter nøglerne.

Og så var der pludselig noget, der rørte ved mit ben.

Jeg sprang op og skreg himmelhøjt, og Nico kom tumlende hen langs muren ude på gangen.

»Hvad – er – der – «

Jeg svarede ikke. Jeg stirrede bare fuldstændig forstenet ned på Drakans hånd, som på en eller anden måde havde lukket sig om min ankel. Og mens jeg stod og stirrede, drejede Drakan meget, meget langsomt og besværligt hovedet og så op på mig med sine natblå øjne.

»Hjælp mig,« hviskede han lavt, men tydeligt. På den ene side af halsen kunne jeg se blodet og det hul, hvor Nico havde hugget kniven i ham. »Giv mig flasken.« Hans greb blev slapt, og fingrene åbnede sig, som en edderkop der giver slip på sit bytte. Men øjnene blev ved med at holde mig fast.

»Flasken ...« sagde jeg og så mig om. Den lå på gulvet nogle få skridt væk, men langt uden for Drakans rækkevidde. Der var næppe mere end nogle mundfulde tilbage i den. Men hvad ville han med den? Herfra, hvor jeg stod, kunne jeg høre Nicos forpinte gispen ude fra gangen. Så slemt som Drakan var tilredt, ville selv et par mundfulde vel være nok til at slå ham helt ihjel. Og så kom jeg til at tænke på, at det

måske var det, han ville. At det gjorde ondt, slemt ondt, at ligge dér og være ikke helt død. Jeg samlede flasken op og gav ham den i hånden, og hans fingre lukkede sig om den.

»Tak,« sagde han og fik langsomt flasken op til munden. Hvor meget der egentlig var tilbage, vidste jeg ikke, men han sugede på den næsten som et spædbarn. Så lukkede han øjnene.

»Dina – « kaldte Nico, så højt han nu kunne. »Vi må – af sted.«

Jeg kastede et sidste blik på Drakan. Så vendte jeg ryggen til ham uden at vide, om han levede eller ej, tog dragehammen og nøglerne, som jeg havde tabt, og gik ud til Nico.